

et Nachspiel, og dette Nachspiel var det artigste. Det endte der med, at Folketinget udtalte sin Misbilligelse af, at Krigsministeren i Strid med Bestemmelser i Hærloven, særlig dens § 124, havde ladet Oberst Tobiesen forblive i Posten som Chef for Officersstolen ud over den 19de Oktober forrige Aar. Nu er det meget kønt og rigtigt, at det andet Ting sørger for at paase, at Lovene blive overholdte, men jeg antager ogsaa, at dette Ting har en Afgang til at udtale sin Mening om dette Spørgsmaal, og jeg skal da ikke nægte, at den Beslutning man vedtog nede i det andet Ting, overrastede mig ikke saa ganske lidt. Jeg tror, at naar det andet Ting har indladt sig paa der at udtale en Misbilligelse, bliver i Virkeligheden Forholdet det, at Misbilligelsen maa ramme ikke Krigsministeren, men det andet Ting selv. Som ærede Medlemmer maatte erindre, blev det Forslag, der blev indbragt af Krigsministeren, fremsat i et Møde i det andet Ting den 9de Oktober. Krigsministeren udtalte da Ønsket om, at Tinget vilde faa denne Sag sat til Behandling saa hurtigt som muligt under Hensyn til, at den 19de Oktober jo ikke var saa langt borte. Nu plejer det at være en Hovedregel i Rigsdagen, at naar der er et Lovforslag, som har Hastværk, vægrer man sig ikke ved at fremme det i rette Tid, men det har det andet Ting ikke gjort. Det maa erkendes, at der i Tiden fra den 9de til den 19de Oktober var fuldstændig tilstrækkelig Lejlighed for Tinget til at tage sin Position til Forslaget, det var saa lille og saa let overfsueligt, at der ikke var noget i Vejen i den Henseende. Man kunde have taget det for før Finanslovens Behandling og forskaffet det, dertil behøvedes der kun 5 Minutter, men hvis man ikke vilde gøre det, burde man i alt Fald have underrettet Krigsministeren om, at det vilde man ikke gøre, og at han derfor maatte være forberedt paa, hvad han vilde gøre den 19de Oktober, da Lovforslaget ikke vilde komme for inden den Tid. Men Folketinget har ikke gjort noget af alt dette, det har trods Krigsministerens Anmodning om hurtigt muligt Behandling af Forslaget ladet det ligge, til den 19de Oktober var langt overfskredet, og først da har man taget Spørgsmaalet op og sagt, at den 19de Oktober var overfskredet samt udtalt en Misbilligelse mod Krigsministeren. Efter min Mening maa, som sagt, denne Misbilligelse ramme Folketinget selv, fordi det ikke har fremmet Lovforslaget tilbørlig hurtigt. Men Spørgsmaalet er nu, om der overhovedet er syndet enten af Krigsministeren eller af det andet

Ting. Jeg er mest tilbøjelig til at tro, at der intet er forløbet, idet Forholdet vistnok maa opfattes saaledes, at det Tidspunkt, da Skolechefen bør afgang fra Stolen, maa sættes til den 1ste April. Der kan rejses nogen Tvivl om det; thi i § 124 er Bestemmelsen om, at den paagældende kan forblive ved Undervisningsanstalten, indtil den begyndte Undervisningstid er endt, alene knyttet til det Tilfælde, hvor han afgaar paa Grund af Jorfremmelse, hvorimod den ikke er gentaget i den følgende Passus om det Tilfælde, hvor han afgaar efter 10 Aars Forløb. Men jeg tror rigtignok, at naaget den ikke er gentaget, vil det være rigtigt og forsvarligt at betragte den som underforstaaet ogsaa der. Jeg indser i alt Fald ikke, hvorfor Oberst Tobiesen, der, hvis han ikke var blevet udnævnt til Oberst, men var vedblevet at være Oberstløjtnant, meget vel kunde have siddet som Chef for Officersstolen i f. Eks. 15 Aar, nu ikke, fordi han er avanceret til Oberst og derfor maa gaa af som Skolechef efter 10 Aars Forløb, skulde kunde sidde, til det løbende Skoleaar er endt. Jeg tror, at man maa erkende, at Bestemmelsen om, at den paagældende maa blive siddende, til den begyndte Undervisningstid er endt, i Virkeligheden er en almindelig Grundsaetning, som maa gælde, hvad enten han gaar af samtidig med en Jorfremmelse eller efter en tidligere Jorfremmelse efter de 10 Aars Forløb. Det er, hvad der skulde tjene Folketinget til Undskyldning. Jeg ved i alt Fald ikke noget bedre at anføre. Men rettest vilde det jo være, om Folketinget efter den Maade, hvorpaa hele Sagen er gaet for sig derne, slet ikke havde rørt ved dette Spørgsmaal; thi Folketinget er ganske sikkert ikke kompetent til at tale med derom.

Sedemann: Jeg skal slutte mig til den sidste ærede Taler i den Henstilling, han gjorde om at lade Sagen behandle i et Udvalg. Jeg har den Overbevisning, at selve Lovforslaget var næppe nødvendigt, den Gang det kom frem, thi ligesom den sidste ærede Taler mener jeg ogsaa, at den Bestemmelse, der findes i 1ste Stykke af Hærlovens § 124, ogsaa maatte kunne gælde for det Tilfælde, der findes i 2det Stykke af § 124, som vistnok har haft til Hensigt at udvide Netten for Administrationen til at beholde Chefen for Officersstolen længere, end der ellers vilde være Tale om. Jeg maa saa meget mere hævde, at Lovforslaget maatte var overfsødigt, som der er ganske andre Spørgsmaal i Hærloven, der kunde trænge til en Revision. Jeg nævnte forleden Dag her ved Finanslovens 1ste Behandling,